

Prolog

Vnímat všemi smysly žitou víru, skutečně vidět její účinek v radosti farního společenství – co víc může člověka přesvědčit o tom, že Bůh dokáže v každé době cele naplnit ty, kdo mu vyjdou vstříc?

Pak, i když nepodléháš iluzi, protože práce na úhoru je velmi tvrdá, poznáš, že „země je plná Hospodinovy milosti“, a zdá se ti, že nejvíce to zakoušejí děti. Jako by povytahovaly její seménka, aby se rychleji zakořenila, rostla a sílila. Jako by už nedočkávkově sedaly v mladých výhoncích a bezstarostně štěbetaly, protože jsou v bezpečí.

I mladí a starší cítí účinek Božího pokoje a pomalu o něm povídají dalším.

I.

Pane, smiluj se! Kyrie, eleison!

Nad tímto krajem, nad tímto lidem, nad touto zemí.

Studený setmělý chrám, v něm kolem oltáře klečelo na holé dlažbě asi dvánáct mladých lidí. Devětadvacetiletý kněz se hlavou dotýkal země, ruce se jakoby zatřály do nepříjemného chladu dlaždic, trupem tvrdě přisedl na paty. Hlas nebyl zoufalý, ani fňukavý. Spíš mužný, rozhodný. Prosil jím vytrvale jen ono: Kriste, smiluj se. Pane, smiluj se. Každému z klečících bylo jasné, že prosí za záchranu všech lidí, kteří nejsou ani snad zlobně nevěřící, ale ne svojí vinou nevěřící, kteří netuší, že by měli hledět vzhůru k nebi a hledat někoho, ne jen stále něco.

Společenství mladých se k prosbám bušícím na brány nebe tak mohutně postupně přidávalo.

Po kompletáři a rozjímání už jich část odešla na faru, ale oni s otcem Markem zůstali.

Před chvílí skončily chvály. Titiž mladí chválili Boha. Jásavě, zvonivě, nadšeně a důvěřivě, jak jen okouzlený člověk může vyznávat svou lásku a obdiv. Jedinému, který miluje bez výhrad - bratru Ježíši Kristu. Jedinému, který stojí za to, aby se mu věnovalo dobrovolně kus života, nebo život celý, jako to udělal tento kněz a jáhen vedle něj. Jedině skrze tohoto bratra Ježíše ve svatostánku, který bude za chvíli před nimi vystaven v Nejsvětější svátosti a jemuž adorovali vlastně nejen teď, ale celým životním nasazením, vedla bezpečná cesta k Otci. Věřili tomu, věřili a důvěřovali Jemu, protože to sám řekl a za tuto pravdu přece umřel a vstal z mrtvých.

Zní to pateticky, ale tito mladí to skutečně tak prožívali a skutečně tím žili. Dali církvi s nadšením část svého života. Rok, dva, začátek třetího... Dobrovolně vzdání se místa, často i dobrého a jistého, oželení známých, přátel, dobro-

volné zasvěcení se práci v tomto misijním území jihozápadní Moravy. Darovali jej Kristu v lidech tohoto kraje.

Farní tým Vranov nad Dyjí a Farní tým Přímětice - Bítov.

Fatym.

V devadesátých letech před koncem druhého tisíciletí po Kristově narození, víc než tisíc let po misijním působení slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje. Volají s nimi tito světci v nebi opět svůj básnický Proglas: Slyš, lide.. ? Vyprošují těmto novodobým věrozvěstům Boží pomoc? V zemi vyprahlé, spálené a prázdne nevěrou?

Znovu je tedy toto území obsazené misionáři. Teď už čtyřmi kněžimi, dvěma jáhny, dvěma pastoračními asistenty, osmi chlapci na civilní službě a hlavně osmi katechetkami a několika pomocníky.

Dohromady třiceti dvěma lidmi. Kolik mají na starosti vesnic, to snad ani pořádně nevědí, farností snad čtrnáct, nebo ještě víc?

Co tady chtějí, co dělají, proč? Místní lidé většinou nechápali, smyslu a ceny takové oběti z lásky ani nemohli rozumět. Nemohli za to. Čtyřicet let totality a před tím vlažné nebo dokonce protináboženské první republiky...

Ono je málem i u nás absurdní říkat jen o několika pohraničních územích, že jsou misijní, když v současné době je jen několik ostrůvků naší republiky skutečně zbožných, živých pro Boha. I pro těch několik věřících, kteří se najdou, to zní dost divně, že hned vedle nich působí misionáři. Něco z představ o Křovácích a Hotentotech v nás zůstalo z četby. K těm snad je nutné posílat misionáře, ale my přece na tom ještě nejsme tak zle.. Nejsme?

Mladý kněz poslouchal prosby dívek a chlapců z tohoto užšího společenství, které volně vplynuly z prosb za Boží slitování: „Pane, dej nám, ať se naše srdce nechvějí úzkostí z nezdarů, ať se silíme tvou radostí, ať se nám i všem lidem tady všechno promění v radost... Pane, dej... Pane, ochraňuj... Pane, pomáhej...“ Mezitím mladík vyhmatával akordy na kytaru a společenství se přidávalo k písním. Hluboce soustředěně a vroucně. Roman, který hrál a celé společenství moderoval, pak velmi citlivě odhadl, že už se musí hlasitě prosby ztlumit jen do tichého bezeslovného brumenda a pak dát prostor tichu. Nechat jen plakat nebo zářit duši a srdce.

Pak, jako by zde každý odložil to, co vytrysklo z nejvnitřnějších hlubin jeho bytosti, jako by daroval milému to nejtajnější a osvěžen jeho vyslyšením a požehnáním mohl jít znovu dál, mladí lidé vstali, kněz dal Nejsvětější svátost do svatostánku. Uklonili se jí a nikoli potichu, ale zcela přirozeně vyběhli z chrámu. Další den soustředěných modliteb a služeb pro lidi málem uprostřed noci končil. Venku podupávali nohama, poskakovali a rozesmáli se jakési poznámce, kterou někdo řekl. A znovu smích a vzájemné škádlení. Mladí... S bujarostí a legráckami.

„Máte dnes co jíst a budete tam mít teplo? Nechcete se ještě stavit tady na faře a vzít si? Ještě tam nějaký zbytek bude,“ ptal se kněz.

„Ne, jenom už honem domů, ať už spíme,“ odpověděla děvčata a rozutíkala se ke dvěma starým autům, „šunkám“, vzatým či smontovaným Bůh ví odkud. I bratr Roman nasedl do dalšího starého auta a odjel. Brzy ráno zahajoval na Vranově, nemohl tedy přespat.

Je toho moc, je, ale Pán nás neopustí a pomůže, pomyslel otec Marek, protože v této jistotě jej utvrdila nejen každá modlitba, ale každá sekunda dvouleté dřiny, z lidského hlediska často bezvýhodná.

Tak jak před tím každý vyjadřoval vlastně i tělem to, co cítil, i teď se uvolnění projevilo u všech, i u něj. Pružným krokem zamířil s ostatními mladíky k faře, kde dnes přespí. Odemkl, nezašel do kuchyně, kde výjimečně byl na stole čaj a buchty pro pozdní příchozí, jinak zde spolubratr Pavel neměl věčně nic. Týdenní vyhlášené misie pro tuto farnost přinesly pomoc kaplanovy matky v kuchyni. Otec Pavel přijal její nabídku, protože se sem stahovaly střídavě oba farní týmy, schola z cizí farnosti, děti, které opatrně, ale zvědavě přicházely za katechetkami, které na tento týden byly pro ně k dispozici. Často tedy fara hostila dvacet až třicet lidí. Nakrmte to potom...

Misiemi nazývaly tyto týmy svou práci na celém tomto území, ale speciální soustředěné týdenní misie probíhaly jen tento týden v přímětické farnosti. Z kněží se jich zúčastnili jen tři. Zbylý otec Milan s druhým jáhnem pokrýval to nejdůležitější ve vranovské farnosti.

Otec Marek... Vysoký, tělo samý sval a šlachy... krasavec... zpívala si o něm děvčata z legrace. Hotový Dejdar... Ale jemnější a hezčí. Ten to bude mít těžké, pokyvovaly zase hlavou babky na dědině. Pán Bůh ho ochraňuj, prosily upřímně ženy, znalé úskalí krásy.

Naštěstí si byl otec Marek vědom svých předností právě tak jako nedostatků a tělo drezuroval tvrdými posty a nočním bděním. To nebyla fráze. Promyšleně, vnitřní kázní svazoval své myšlení a otevíral je Bohu.

I druhý zakladatel tohoto experimentu, vlastně tvůrce myšlenky, otec Pavel, byl mladý. Dvaatřicet let - co to je pokud jde o zkušenosti se sebou i v pastorační! Byl to zcela jiný typ než otec Marek. Usměvavý, někdy musel své potouchlé rarášky z hnědých měkkých očí raději zvat zpět, židovsky zahnutý nos, nepatrné břicho, svědčící o volnějších opratích konzumu. Ale výborně se s Markem doplňovali. Chytrý Pavel celý projekt vymyslel, snaživý Marek jej doplnil a nesmírně houževnatě realizoval. Měl k tomu ještě dalšího dříče - otce Milana, který na Vranově zůstal po jáhenské službě. Působil navenek jako disciplinovaná houzev, tak pevně na sobě pracoval. Nic se nesmí dělat prostředně... Ale jeho slova k lidem byla dobrá a milá. A měl také dva jáhny.

Také otec Pavel získal letos k sobě dalšího novokněze, kaplana otce Lea. Na svých pětadvacet let měl už prořídlou světlejší pokrývku hlavy na rozdíl od spolubratrů, které halily nádherné tmavé vlnité vlasy. Byl mlčenlivější, právě tak jako otec Milan, v tmavých očích zářících čistotou se však dal přechíst smysl pro humor. Spíš ten suchý, anglický. Byl ze spolubratrů nejmenší a nejdrobnější, poněkud ohnutý. Zatím se teprve rozbíhal a měl trochu handicap zdravotní. Ale Bůh jistě pomůže, má - li s ním své úmysly pro Fatym.

Markovy zelené oči, hluboká jezera, jak žertovala děvčata, a tři páry hebkých tmavých hvězd tedy vedla a střežila oba farní týmy a rozlévala své teplo. Podaří se jim rozehrát tento kout Moravy?

Připojením přímětické farnosti se Vranovský tým tedy rozdělil. Z původního Vranovského si otec Pavel, který se v Příměticích stal farářem, ponechal Bítov a další farnosti, aby měl krásnou krajinu k dispozici pro letní tábory dětí. Do Přímětic přišli také dva chlapci na civilku. Katechetky ze dvou okolních far obsazených jenom jimi pracovaly pro oba týmy. Vlastně se jen jakoby rodina rozrostla. Přímětický tým začal teprve od září, ale první větší akcí hned byly tyto skutečné misie teď v listopadu. Fatym je připravoval dva měsíce dohromady s otcem Jindřichem, znojenským děkanem, který kdysi v Příměticích působil, a farníky, kteří se váhavě a pomalu k navrhovaným službám hlásili. To, co jindy a jinde dělaly třeba celé řeholní řády, zvládli tito mladí lidé sami. Společali, a nemýlili se, na pomoc místních lidí, nejen katolíků. Bůh ví, čím to bylo, snad i tím, že se zde téměř v pohraničí nic nedělo, proto každá aktivita vzbudila zvědavost, i když to bylo něco „církevního“, ale lidé to vzali za své. Přímětická farnost byla ostatně ze všech farností obou týmů nejtolerantnější, možná i nejzbožnější. Mohlo se promítat ve škole k přednáškám o bibli, obec uvolnila pro vystavení Nejsvětější svátosti přes den Divišův památník. Poslední den se měla svátost přenést zase na noc do chrámu, ale adorace zde měla být až do rána. Obec svolila k tomu, aby nakonec byl vztyčen na sídlišti kříž, který ponese večer z kostela přes vesnici.

To však teprve bude. Všichni teď asi mysleli jen na nějaký kout, kde by složili hlavy. I Tonda, muž středních let, kterého propustili z ústavu v osmnácti letech. Nebyl svéprávný a nebyl vranovského Fatymu, ještě doteď by se poplaval, popíjel a prohlížel pornografické časopisy. Zamířil na faře vlevo. Byl otužilý jako lesní medvěd, proto mohl vlézt jen pod deku, i když topení tady nebylo a ve zdech byla houba. Otec Pavel nemohl proto tuto místnost běžně používat jako kancelář ani pro setkávání farní rady, která už se taky vytvořila.

Ostatní muži vyšli potichu nahoru. V malé místnůstce vlevo, bývalé domácí kapli, se zimomřivě choulil do spacáku Libor, absolvent pražské filozofické fakulty. Přijel včera na návštěvu s nemocným otcem Leem, který pět dní horečkoval doma, zatímco jeho maminka už pracovala zde. Jáhen ani otec Marek tady spacák neměli, přikryjí se jen kabáty. Další deku už tady nemají.

Marek opatrně zavřel dveře do pokojíku otce Pavla, který byl vedle. Měsíční paprsky se usmály spolu s ním nad jeho klerikou nechanou na zemi tak, jak spadla z Pavla, unaveného do vyčerpání. Pořádný Marek složil kalhoty do puků, natáhl tepláky a taky zalehl. K nachlazenému otci Leovi se nasoukala před hodinou do pokoje maminka a v dalším pokoji spali chlapci na civilní službě. Ulili se tím z vojny, nebo by ji skutečně nezvládli? Těžko říct, ale tady je potřebovali moc.

Fara nadula tváře oddechováním spících. Dole za kuchyní, vedle Pavlova kancelářského bince - místnosti s kupami úředních listin - jemně předly ve spacácích tři zmrzlé katechetky, které tento týden střídavě v Příměticích pobývaly, i když je povinnosti v jejich farnostech neminuly.

K ranním modlitbám z breviáře kromě kněží a jáhna vylezou v šest ráno z pelíšků všichni jen trochu „živí“. Jsou vděční za to, že se je mohou pomodlit společně. Jinak se tato ranní volání vznášejí z každé obsazené fary samostatně, právě tak jako jím den se zpytováním svědomí končí. Rozum i srdce musí mluvit se svým Pánem chvíli soustředěně a přímo, nejen prací, i když většinou evangelizační. I v tomto musí být řád, spíš volný prostor pro nadechnutí. I svoboda volby je v řádu. Svoboda je nejdůležitější Boží řád. Bůh sám je absolutní svoboda, ví proto, jakou sílu nám v ní dává. Zvolíme - li ji vědomě proto, že je za ní skryt On, není nám všechno tak těžké, protože jí plujeme v Něm. Proto i organizace práce jako na vojně funguje samozřejmě. Jinak by nebylo možné všechno ve farnostech pokrýt a zvládnout.

Modlitby začínají i jindy ráno, většinou však až v sedm.. A dál se odvíjí a odvíjí čas daný místním lidem k poznání, že je někdo, kdo se chce dobrovolně starat o druhé, hlavně o jejich spásu. Jako On. Kdo touží po tom, aby se všechno dělo jen v Jeho jménu, protože jen tak je to zcela přirozené, protože od Něj jsme vyšli, z Něj můžeme vnímat plnost lásky v psotě života. V Jeho jménu všechno stojí a bez Něj vše padá. Jak jen tuto svatou samozřejmost předat, že bez Boha nikomu nemůže být trvale dobře? Jak může bez slunce existovat země? Jak to, že tak dlouho nechává Bůh bez sebe živořit všechna území u nás? Víc si svým odmítáním nezasloužíme? Jen jeho nesmírným milosrdenstvím a neskonalou pokorou je to možné. Čekal a tloukl by někdo opětovně na dveře po tolika odmítnutích? Má někdo větší naději v člověka než on?

„To nechápu, každý má dost svého, vy jistě taky, a přitom se ještě zajímáte o naše děcka,“ kroutil hlavou jeden tatík, když si katechetky odváděly večer děti na faru, přestože se jim věnovaly celé odpoledne, aby jejich rodiče mohli být na misijním programu v kostele.

Když sem misionáři přišli, nemohli začínat tím: co potřebujete? To by se odpovědi nadočkali, protože si skoro každý myslel, že nepotřebuje od „církevníků“ nic. Tak byl zabahněný ve vlastní bídě, často hmotné i mravní, že měl jakoby uši i mysl ucpanou. Potřeboval jen, aby se měl dobře a aby mu každý dal

pokoj, protože mu stejně nikdo nic zadarmo nedá. Že potřebuje právě v tomto stavu odhrnout bláto, prorazit staré nánosy, nechat vytéct kal, vyčistit se pro útěchu a otevřít se Bohu, který obejmě a ukáže logiku pravých hodnot, pravdy, smysl čistého života a oběti, k tomu je chtěli misionáři přivést. Proto svými samozřejmými postoji: jsme tady, protože vy za to nemůžete, že jste vlastně pohani a nic nevíte o možnosti prožívat „ráj srdce“ už na zemi a pak v nebi - i když jim to tak ostře neřekli - působili jako Mart'ané.

Proč Bůh posílá a bude posílat Kristovy vyslance až do skonání věků do celého světa, aby ukázal člověku, že je Někdě, kdo jej má doopravdy a v každé situaci rád? Kdo mu chce zajistit radostný život, který nikdy neskončí /nejen pro mnohé odtazité a iracionálně až tam, na věčnosti/, ale dá mu jej okusit už zde, to asi bude to nejtěžší na vysvětlení. Nebo spíš se na tom nic vysvětlovat nedá, ale musí se to žít a tím získávat?

Proto vás, lidé, nemůžeme nechat na pokoji, nemůžeme vás nechat „v klidu“, protože byste se připravili o to, co je věčné - pokoj, krása, radost. My musíme, nemůžeme jinak, Bůh si nás proto vyvolil, proto nás poslal, abychom toto hlásali. Běda nám, kdybychom jej neposlechli. Jenže když vy nevyslechnete nás, nebo jen vyslechnete, ale dál v tomto duchu nic neuděláte, „vytřepeme opánky“ a potáhneme dál. Svět živořící bez Boha je ještě příliš velký a lačných po pravdě je taky ještě spousta. My neděláme nic s nátlakem a despotií, jen nabízíme. To ostatní závisí na vás.

Bůh vám všem, mladí misionáři, žehnej, protože si troufáte napravit to, co jsme my starší často z pohodlí zanedbali!

Proč člověk kolikrát jde jen do toho, co je předem jisté?

Proč riskovat, když si myslíme, že konají-li se věci v souladu s Božím plánem, /prosíme dost jeho Ducha, abychom jej poznali? /Bůh se postará. Jenže v Božím plánu je také konat něco s velkým rizikem pro Něj. S rizikem prohry, nepochopení, pádů... Bůh se stará vždycky a pořád, kdežto my se často staráme tak málo o to, abychom to sdělili všem.

Takto prohloubeně se začala malá hrstka věřících dívat na Fatym a otřesená vlastní nesmělostí začala především modlitbami krýt práci mladých. Ale ty byly pro ně nejdůležitější. Promodlit tento kraj málem prokletý po roce 45, aby mohli pevněji kráčet. Vytvořit duchovní zázemí-na tom vše stálo.

To hmotné, dárky, přišly časem také. To by se v Čechách asi stát tak brzy nebo vůbec nemohlo. Ale nejdřív je předcházely dotazy: z čeho žijete, máte vůbec co jíst, na čem nebo v čem spát? Pro misionáře to bylo signálem, že Bůh vyčistil pramének, který zatím lehounce zurčel schovaný pod větvemi nezájmu někde hluboko. Ale hnalo je to dál, toužili po tom, aby se z pramének stala řeka modliteb, která by postavila hráz pochopení pro Boží slovo. To hmotné, bude - nebude, věřte- nevěřte, to nechávali kromě normálních povinností o své

zdraví zcela na Boží vůli, ale to duchovní - tam měli jaksi větší pocit, že se mají starat a vydat každý své obdarování Bohem.

To v sobě nosili stále. Ať unavení, nebo svěží, čerství za dne nebo spící..

Možná se některému z nich i teď zdálo o „nové zemi“. Pro ně to nebyla pohádka ani jen sen, který teď zaléval podivně neskutečný měsíc.

Jeho svit přiblížil čerstvě porytou předzahrádku před farou. Těšil se z ní? To Tonda, to byl jeho dnešní úkol, povídal by asi v báji a plul v mracích dál. O čem se tomu Tondovi jen zdá? Nevydržel by, vrátil se a nakoukl na statného jedlíka, zamuchlaného v dece.

„Zatím nemůžeš být plnoprávným členem našeho týmu,“ zdálo se opravdu Tondovi, „i když už ses naučil u nás číst. Ještě musíš míň bájit... bájit, co to je?... míň si vymýšlet... protože by ti lidé mohli tvoje camcy uvěřit a co by si o našem týmu pomysleli?“

„Aha.. však.. i na kole se ještě naučím jezdit“.. sliboval Tonda. „Ale pas už budu mít, pas budu mít.“ Tonda zafuněl ve spánku blahem. „Podepíšou ho za mě, ale budu moci jet i do ciziny. Ta krása!“

„Ty jeden Tondo! Jen bude - li za co“.. Tonda cítí i ve spánku, jak jej uznale otec Marek potřepal po hlavě. Však... už i ve vlastní vesnici má vážnost, jezdí tam s breviářem a lidé už na něj nepokřikují. Začínají ho i tam brát. A tady patří už skoro do farního týmu.

Rub a líc jedné skutečnosti, viditelné i skryté, neobyčejné i všední, tyto protiklady jako by proti sobě stály, ale asi to z vesničanů málokdo tak dramaticky vnímal. Kluci a holky po farách, každé „pohlaví“ zvlášť, kdoví, jak dlouho je to bude bavit. - A kněží? Kolik jich za komunistů v samotě málem zblbló, kolik začalo pít.. No, nebyla to aspoň někde pravda? I tito za chvíli budou žádat biskupa o přeložení, nemohou vydržet takový záťah pořád. Budou chtít každý svou farku, svůj klid, dvě tři farnosti, ne patnáct. . Nanejvýš jednoho kaplana na zácvik, a to jen v diecézi na farách, které bys spočítal na prstech, protože - kolik kněží je ročně vysvěceno? - A ne život bez soukromí se starostmi o tolik lidí týmu.. s farami pořád otevřenými, pořád plnými dětí i lidí, bez časového rozpisu, jako je to jinde.... s jízdami na tolik míst. Beztak svůj kněžský plat - a to ještě z něj platí šest set civilkářům, protože na toto biskupství nemá, platí jenom pastorační asistenty - dají jenom za plyn, na který si auta nechávají předělávat, aby jezdila laciněji. Co vyberou, padne na kostel, nejnnutnější opravy a chod fary. Ale kde je to ostatní? A ty holky - katechetky, asistenti... Vždyť mají

jen tři tisíce, o tisíc méně než kněží, jak z toho mohou všechno hradit, i když to třeba dávají do společné pokladny. A kde jsou pomocníci?

Dobře, všichni laici skládají jakýsi slib na rok života v celibátu. Nezavazují se jim biskupovi, je to zcela soukromé jen v kostele před lidmi, někteří jej už dvakrát obnovili, ale vždyť to jsou skoro sami středoškoláci a vysokoškoláci, copak netouží po svém, po rodině, copak by nemohli evangelizovat jinde taky? Co je táhne sem do těchto pustin? Rozumíte tomu?... Misionáři.. Dělají opravdu všechno jen s jednou myšlenkou, bez nároků na pohodlí a soukromí? Vždyť jsou to normální zdraví lidé. To mají v sobě takovou sílu?

Misionáři..

Misionáři.. Také komunikovali spolu i vedle sebe, s úsměvy i mračením. Dny je zastihovaly v starostech i radostech. Jen jejich motiv byl opravdu trochu odlišný.

Ráno Leova maminka tiše proklouzla první do horní koupelny. Kdyby ji tady někdo z mužů zastihl, možná by byl v rozpacích, ale ona, jak se zná, by se srdečně rozesmála. Hurá! Vstala tedy dřív než oni. Syn Leo se ještě bude půl hodiny prokašlávat do nového dne, ona může začít „úřadovat“. Čaj a cukr - tolik ho zejména děti vypijí, bude muset poprosit otce Pavla o nějaké peníze, své už nemá.. Čaj je poslední, pomazánky, které přivezla z domu, dnes taky dojedí. Oběd... brambory vařila večer, zapeče je, sýr z domu je taky poslední, vajíčka mají... večere - chleby koupila zase Pavlova maminka v sobotu v Brně, těsně před uzávěrkou jej prodávají v obchodňáku lacino.. včera jej vytáhla z mrazáku... budou topinky, i když není pátek. Aby začala se smažením hned, mají jen jednu pánev, nebo že by na radu otce Pavla šla druhou vypůjčit k paní pod farou? Není to hloupé? Asi ne, „hoši“ tady mají jen čtyři kastrolky a příbory, hrnečky. Dostali je z domu jako všechno. No, další musí počkat, nejde to všechno najednou. A polévka? Ještě bude dnes ta včerejší, vařila tolik litrů. Ty polévky, to je nádhera, vzdychali všichni, protože si vaří nanejvýš něco ze sáčků. Jenže jen málokdy tady ona stihne uvařit čerstvé, dělá to, jak to jde. Dnes nezadělá na buchty, aby byly pořád k dispozici, ještě na stole nějaké zbyly. Propána, ne, musí tedy zase na jednom ze stolů zadělat na těsto, které bude kynout jako v pohádce Hrnečku, vař! Nemá žádnou tak velkou mísu nebo kastrol!

Rozkořipáný otec Pavel se kolem kuchyně jen mihl, další běželi přímo do kostela. Ona se modlila než vstala, bála se na zemi ve spacáku pohnout, aby nezbudila syna, pospával lehce jen mezi kašlem. Zbytek, který nestihla, vyslechné Pán mezi prací. Nestačila včera v noci už smést a vytrít chodby a tolik se nanosilo. Chvilími jí při tom mrzelo, že „děcka“ na to nepamatují, ale když si

uvědomila, že skutečně nemají pro práci s lidmi a mládeží ani čas jít málem na záchod, usebrala se raději k modlitbě.

Pozpěvovala si při práci, snídani nachystala, přinesla věci ze spíže, ale první proběhl zpět kolem kuchyně zase otec Pavel. Chtěla ho zadržet, ale legračně v klerice poskakoval, držel se pod břichem, v běhu se omluvil a asi tak tak zmizel na záchodě.

No, prosím, zavrčela, pak nemají mít prostaty a rakoviny měchýřů. Ted' ráno bude přede mší svatou až u hranic zpovídat, sloužit mši, pak má v jiné dědince přípravu na biřmování se starými, i to je málem zázrak, v další domluvu na obci, tady na obci poslední upřesnění kolem papírování k novému kříž, odpodně promluvy a biblickou hodinu. A že má tady takovou haldu papírů? Vždyť přebíral tolik farností a jistě všude všechno neklaplo, dodělavky se potáhnou, protože pořád přibývají starosti nové. A ještě tady v kostele kontrola, jestli jde všechno podle plánu, kdo z místních přihlášených vynechal, kam je potřebí nasedit posily týmu. Kolik času a pohotovosti musí zabrat zorganizování normálního chodu týmu, natož toto! A přípravy na kázání, přednášky, studium... Je to neuvěřitelné, ale on a otec Marek k tomu všemu studují dál na fakultě bibliistiky, otec Leo křesťanský východ. Na jejich doktorát si při takových podmínkách otec biskup ještě počká, ale je správné, že je na ně tak náročný. „Kluci“ jsou výborní. Jen tu bilokaci by jim měl ještě zařídit!

Další se začali trousit po něm, a to už bylo po deváté. Prý si ráno rychle v chodu snědli nějakou buchtu. Nepřišli všichni, kteří zde dnes přespali, rozjeli se třeba k výuce náboženství ve školách, návštěvě a pomoci nemocným a starým. Ale zase se za ně objevili někteří úplně jiní. Trvalo do jedenácti, než se všichni pořádně nasnídali. To už prostírala na oběd. Snad se při něm těch stabilních šest sejde a vytvoří společenství i s modlitbou Anděl Páně. Zdá se, že i jim je milé, když zazvoní přesně ve dvanáct na zvonek a mohou aspoň na chvíli i lidsky vnímat svou bratrskou „člověčinu“.

„Jé, tady bude dnes hostina nebo co,“ vpadla do kuchyně hned první den jejího pobytu tady hubatá katechetka, zaražená tím, že je na stole ubrus, příbory jsou na ubrousku, chleby zakryté utěrkou, v lahvi od mléka poslední astry z předzahradky. Matka se jen v údivu otočila, pak pochopila, že všude, nejen „u kluků,“ se jí v běhu a nastojato.

„Je mi hrozná zima, uvařím si čaj,“ hnala se dívka po varné konvici.

„Všechno je připravené, stačí to přihřát v mikrovlnce, čajových sáčků máme málo,“ zarazila ji maminka, „vezměte si i ostatní, prosím,“ nabídla.

„A kdo vy jste, místní pomoc?“ katechetka se jí zeptala trošku nakvašeně.

Když maminka odpověděla, děvče bylo viditelně zaskočeno, sedělo a jedlo jako na trní než přišli ostatní.